

Fiche 12: de SDG's serieus nemen

In september 2015 kondigden de Verenigde Naties in New York de doelstellingen voor duurzame ontwikkeling voor 2030 af, later verder ingevuld met de klimaatdoelstellingen van Parijs. Op ons Transitiecongres van vorig jaar laakten we reeds de beperkte vooruitgang. En vroegen we dat België en ook Europa die zouden omzetten in concrete engagementen, gekoppeld aan afdwingbare rechten en verplichtingen. Niet enkel voor het interne beleid, maar ook voor het externe beleid, met name naar het Zuiden en het Oosten. Voor het interne Europese beleid maakten we sterk de link met de omzetting van de Europese Sociale Pijler, met ook daar de vraag naar afdwingbare rechten en plichten.

Dit viel beleidsmatig op een koude steen. Geen van de regio's maakte veel aanstalten na de verkiezingen, waarna het totaal ondersneeuwde met de coronacrisis. Federaal kwam men nooit in een formatiemodus. En toen de nieuwe Europese Commissie aantrad kwam die al snel in het coronacrisisbeheer.

Het heeft niet verhinderd dat we als ACV getrokken en gesleurd hebben in NAR en CRB om – net voor de coronacrisis uitbrak – tot een eerste tussentijds advies te komen over de noodzaak om, vertrekkend van een degelijke indicatorenset, tot doelstellingen te komen voor de realisatie van de SDG's (<http://www.cnt-nar.be/ADVIES/advies-2158.pdf/>)

Doorheen de coronacrisis is het bijzonder stil gebleven rond de SDG's. Nochtans blijven we ervan overtuigd dat de SDG's 2030 een uitermate belangrijke baken blijven. In september dit jaar moeten we echter vaststellen dat we nagenoeg vijf jaar hebben verloren. En dat nog maar 2/3 van het traject rest om de noodzakelijke voortgang te boeken, wereldwijd, Europees, nationaal en regionaal.

En dus blijven we als ACV hard duwen, op alle niveaus, om zowel het crisisbeleid als het beleid voor de heropstart en nadien in het teken te stellen van die SDG's, volgens de lijnen die we op ons Transitiecongres hebben aangegeven.

De looplijnen hier zijn de volgende.

1 Geen vage dromen, maar harde doelstellingen

De SDG's 2030 hebben vooral heel veel *self branding* opgeleverd: kijk eens wat ik als bedrijf allemaal bijdraag. In het beste geval siert het die bedrijven. In het slechtste geval is het een dekmantel voor schending van andere SDG's. Globaal genomen blijkt het geen garantie te zijn dat we opschieten. Dat kan alleen door hard beleid, met zeer duidelijke doelstellingen. En navenante beleidshefbomen. En dus moet elke SDG worden vertaald in controleerbare doelstellingen. Terwijl nu alle aandacht lijkt te gaan naar indicatorensets, zonder daaruit harde doelstellingen af te leiden.

2 Te vertalen in rechten voor de werknemers en verplichtingen voor de machtigen

Doelstellingen moeten worden vertaald in concrete afdwingbare rechten voor werknemers en voor andere belanghebbenden. En in concrete handhaafbare verplichtingen voor allen van wie een bijdrage wordt verwacht, te beginnen met bedrijven en economisch-financiële instellingen.

3 Geen doelstellingen op middellange termijn zonder engagementen van de kortetermijn-politici

Er is niets zo vrijblijvend voor een politicus als een doelstelling voor een jaar na de volgende verkiezing. En dus moeten de doelstellingen voor 2030 ook worden vertaald in tussentijdse doelstellingen, waarop een politicus ook voor de volgende verkiezingen kan worden afgerekend.

4 Interne én externe ambitie

De kracht van de SDG's 2030 is dat het – anders dan de millenniumdoelstellingen van de Verenigde Naties – niet enkel gericht is op realisaties in de ontwikkelingslanden, maar ook de zogenaamde ontwikkelde landen voor hun verantwoordelijkheid plaatst. Tegelijk blijft die zgn. “externe dimensie” naar het Zuiden en het Oosten ontzettend belangrijk. Niet in het minst omdat een beleid tot heropstart na de coronacrisis onvoldoende recht dreigt te doen aan de belangen van de kwetsbare mensen in het Zuiden en het Oosten. Of erger, teveel voorstellen die vandaag de revue passeren, pleiten voor hertekening van de productieketens, zonder in ogenschouw te nemen de disruptieve gevolgen voor de werkenden in het Zuiden en het Oosten en/of de nood aan rechtvaardige transitie.

5 De sociale partners hun deel van de doelstellingen

In onze visie op sociaal overleg zijn sociale partners zelf mee deel van de oplossing. En moeten we dus betrachten om op alle niveaus als sociale partners zelf, via onze eigen instrumenten (cao's, sectorfondsen, onze rol ook op Europees, internationaal en regionaal vlak) bij te dragen tot de realisatie van de SDG's, door eigen doelstellingen, engagementen en initiatieven. Dat geldt in het bijzonder voor SDG 8 voor waardig werk, waarbij we ons als ACV inschrijven in de campagne van het IVV (<https://timefor8.org/>). Zie ook: https://www.ituc-csi.org/IMG/pdf/sdg_decade_of_action_-_trade_union_policy_responses.pdf